

เขาช่างเป็นคนไร้มารยาทสุด ๆ ?????

นำเสนอเมื่อ : 11 มี.ค. 2552

เรื่องของขนมคุกกี 1 ห่อ

ที่สนามบินนานาชาติระดับโลก

มีนักธุรกิจหญิงแต่งตัวดีจำเป็นต้องรอเวลาถึง 3 ชั่วโมง

ในการเปลี่ยนเครื่องบินเพื่อไปจุดหมายปลายทาง

เธอก็ตั้งใจเดินไปซื้อหนังสือ 1 เล่ม

และคุกกี 1 ห่อ และเตรียมหาที่นั่งเพื่ออ่านและกินเข้าไปพลาง ๆ

เธอสอดสายมองหาที่นั่งได้ 1 แห่ง

เมื่อนั่งลงก็เตรียมหนังสือและคุกกี เพื่ออ่านและกินไปพลาง ๆ เธอสังเกตเห็นว่าข้าง ๆ เธอมีชายหนุ่ม

ซึ่งนั่งเหยียดกายอย่างไม่สนใจใคร ว่าจะมีใครนั่งอยู่ข้าง ๆ เขา

สักครู่หนึ่ง ขณะที่เธออ่านหนังสือ

ชายหนุ่มก็หยิบขนมคุกกีออกจากถุง

ซึ่งวางอยู่ระหว่างคนทั้งสอง แล้วกินมันอย่างละซึ้น

เธอมองด้วยความโกรธ

แต่ไม่ต้องการทำเรื่องวุ่นวาย เธอก็ทำเป็นไม่สนใจ เธอเริ่มรู้สึกเบื่อก่อนที่จะกินคุกกีและเฝ้ามองนาฬิกา

ในขณะที่ชายหนุ่มซึ่งเป็นผู้ขโมยไร้ยางอาย กำลังกินมันให้หมดสิ้นไป

เธอเริ่มโมโหและคิดในใจว่า "ถ้าฉันไม่ใช่ผู้ดีมีการศึกษาแล้วละก็....

ฉันจะชกหน้าเจ้าหมอนี้ให้แหลกไปเลย" ทุกครั้งที่เธอหยิบกิน 1 ชิ้น

ชายหนุ่มก็หยิบมันกิน 1 ชิ้น

ทั้งสองส่งสายตามองกัน

เมื่อคุกกีเหลือเพียงชิ้นสุดท้าย...

เธอหยุดและอยากรู้ว่าชายหนุ่มจะทำอย่างไร

ชายหนุ่มค่อย ๆ หยิบคุกกีชิ้นสุดท้าย...แล้วหักออกเป็น 2 ชิ้น

ส่งให้เธอครึ่งชิ้นและกินเองครึ่งชิ้น เธอรับจากชายหนุ่มอย่างรวดเร็วและคิดในใจว่า

"เขาช่างเป็นคนไร้มารยาทสุด ๆ"

ช่างไร้การศึกษา ไม่มีแม้แต่พูดขอบคุณสักคำ"

เธอลุกขึ้นหยิบข้าวของทั้งหมดแล้วตรงไปยังประตูขึ้นเครื่อง

ไม่แม้แต่เหลียวหลังกลับมามองหวัชโมยผู้ไร้มารยาทซึ่งยังนั่งอยู่ที่เดิม
ภายหลังจากขึ้นเครื่องและนั่งประจำที่อย่างสบายแล้ว

เธอก็หยิบหนังสือที่อ่านค้างอยู่ขึ้นมาอีกครั้ง

ในขณะที่หยิบหนังสือจากกระเป๋า

ก็พบว่ามีขนมคุกกี้ 1 ห่อ เธอตกใจมาก

ถ้าคุกกี้ของฉันทิ้งอยู่ที่นี่

ก็แปลว่า.....คุกกี้ห่อนั้นเป็นของชายหนุ่มที่แบ่งให้เธอกิน เธอลุกขึ้นทันที...

แล้ววิ่งออกจากเครื่องบินไปยังที่นั่งของชายหนุ่ม

แต่คงเหลือแต่ที่นั่งว่างเปล่า

มันหายไปเสียแล้วที่จะได้ขอโทษชายหนุ่ม

ระหว่างเดินกลับเข้าเครื่อง เธอรู้สึกเจ็บปวดหัวใจ

เธอนั่นเองที่ไร้มารยาท เป็นหวัชโมยที่ไร้การศึกษาตัวจริง มีกี่ครั้งในชีวิตของคนเรา
ที่ค้นพบในภายหลังว่า

สิ่งที่เกิดขึ้นนั้นมันไม่ใช่เรื่องจริง มันเป็นการเข้าใจผิด

มีกี่ครั้งในชีวิตที่เราขาดความไว้วางใจผู้อื่น

และทำให้เราตัดสินผู้อื่นจากความคิดเยอหยิ่งของเราเอง

ซึ่งห่างไกลจากความเป็นจริงมากมาย

นี่แหละที่ทำให้เราต้องคิดซ้ำแล้วซ้ำอีกก่อนตัดสินผู้อื่น

หลาย ๆ สิ่งไม่ได้เป็นอย่างที่เห็น

ควรมองผู้อื่นในแง่ดี แล้วคอยสงสัยตัวเองว่า

"เรามองโลกในแง่ดีพอแล้วหรือยัง?"

เราเคยแบ่งปันอะไรแก่คนอื่นบ้างหรือไม่"